

Hof Arnhem, 5 oktober 2004

(...; red.)

4. De motivering van de beslissing in hoger beroep

4.1. (...).

4.2. Het hof begrijpt de grieven aldus dat ze tezamen en in onderling verband de strekking hebben te klagen over het oordeel van de kantonrechter dat niet aangetoond is dat Werknemer en/of zijn echtgenote zaken hebben verduisterd dan wel gestolen.

4.3. Vooropgesteld moet worden dat wel bewezen is (en trouwens ook steeds is erkend) dat Werknemer en zijn echtgenote zich bij herhaling buiten werktijd in het bedrijfspand hebben begeven en daar goederen hebben meegenomen en zich toegeëigend. Werknemer neemt het standpunt in dat hij dat steeds gemeld heeft opdat er een factuur van zou worden opgemaakt en het hem in rekening zou worden gebracht. Vaststaat dat dat ook vaak is gebeurd, maar dat het soms niet is gebeurd en sommige goederen onbetaald zijn gebleven. De te bewijzen dringende ontslagreden is echter dat Werknemer en/of zijn echtgenote zaken verduisterd dan wel gestolen hebben en het hof begrijpt dat het dus thans gaat om de vraag of feiten of omstandigheden zijn aangetoond die de conclusie rechtvaardigen dat Werknemer erop uit is geweest zich goederen wederrechtelijk en zonder betaling toe te eigenen.

4.4. Het meenemen van de goederen buiten bedrijfstijden lijkt op het eerste gezicht op zichzelf al een verdachte gang van zaken die wijst op kwade trouw en boos opzet. Hierbij moet echter in aanmerking worden genomen dat Werknemer boven het bedrijf woonde en sleutelhouder was. Daar komt bij dat Werknemer al zeer lang bij het bedrijf werkte en dat het tot voor enkele jaren een familiebedrijf was geweest van zijn familie. Onder die omstandigheden is niet onwaarschijnlijk dat Werknemer zich ten aanzien van de toegang tot de bedrijfsruimte in de loop der jaren vrijheden is gaan veroorloven die wellicht te ver gingen (al is niet gebleken dat hem dat ooit was meegedeeld), maar die nog niet hoeven te betekenen dat zijn ongeautoriseerde aanwezigheid in de bedrijfsruimte iets heimelijks had, laat staan dat ze een indicatie voor diefstal zou zijn.

4.5. Een andere door Werkgever aangevoerde verdachte omstandigheid is dat voor personeelsaankopen in haar bedrijf een regeling gold waar Werknemer zich niet aan hield. De geldende procedure is, naar de getuige Harmsen, directeur van Werkgever, als getuige heeft verklaard, dat de betrokken medewerker overleg pleegt met de heer Wentink of met zijn afdelingshoofd. Dan wordt een prijs geoffreerd, er wordt een bon gemaakt en daarna kunnen de goederen worden meegenomen. De administratie maakt een factuur en er wordt aan de kassa betaald. Bij inachtneming van deze procedure kunnen de goederen nooit onbetaald blijven wat bij sommige door Werknemer meegenomen goederen wel gebeurd is.

4.6. Werknemer heeft als getuige bevestigd dat er een procedure was voor personeelsaankopen en dat hij die niet gevolgd heeft en goederen zonder voorafgaand overleg heeft meegenomen. Hij heeft daar aan toegevoegd dat die regeling in de praktijk niet zo werkt en dat ook anderen wel zonder voorafgaand overleg goederen meenemen en daarvan dan later melding maken. Deze toevoeging vindt ook in andere verklaringen

bevestiging. Verschillende getuigen hebben verklaard dat de regeling op papier is gezet en in de vorm van een memo aan de medewerkers uitgereikt. Dat is echter al jaren geleden gebeurd en niemand heeft die memo nog en Werkgever is ook niet in staat geweest de op schrift gestelde regeling over te leggen. De bij de medewerkers bestaande ideeën over de inhoud van de regeling zijn dan ook uiteen gaan lopen. Zo wordt het door de getuigen Harmsen en Peters vermelde voorschrift dat uitsluitend tegen contante betaling goederen mogen worden meegenomen, door de getuige Wentink genuanceerd in die zin dat daar wel eens uitzonderingen op worden gemaakt. De getuige Bourgondiën kent het hele voorschrift niet (hij weet trouwens van het hele memo niet af). De getuige Hof weet er wel van, hij verklaart dat er in beginsel direct werd afgerekend en dat er ook een regeling zou zijn die dat voorschrijft maar bij grote projecten ging het anders en dat speelde ook bij Werknemer met zijn verbouwing. De getuige Reuling weet niets van een vaste regeling, maar zegt dat er vaak direct werd afgerekend, maar het ging ook wel anders. Hij beschrijft een wat onordelijke gang van zaken, door hem samengevat als "Eigenlijk ging alles vrij soepel en in goed vertrouwen." De getuige Geurts tenslotte zegt dat er juist niet meteen betaald werd en dat dat administratief ook niet mogelijk was, althans niet wat betreft zijn divisie. Het algemene beeld is dat er wel een regeling was, maar dat er in de praktijk (niet alleen door Werknemer) tamelijk slordig mee omgesprongen werd, dat het weinig meer was dan een papieren regeling en in letterlijke zin zelfs dat niet meer. In het veronachtzamen van de regeling door Werknemer ziet het hof dan ook geen serieuze aanwijzing voor boos opzet.

4.7. Tenslotte leidt Werkgever het boos opzet van Werknemer af uit het feit dat hij van het meenemen van bepaalde goederen geen melding heeft gemaakt. Daarbij gaat het (onder meer) om kitspuiten, om laselectroden (althans om op de video-opname zichtbare langwerpige voorwerpen waar Werkgever laselectroden in ziet, maar die volgens Werknemer bezemstelen waren) en om kleine metalen emmertjes. Van de kitspuiten is echter gebleken dat Werknemer er wel melding van heeft gemaakt, namelijk tegen de getuige Bourgondiën. Deze heeft dat als getuige verklaard en heeft daaraan toegevoegd (en Werknemer bevestigt dat) dat een aantal kitspuiten weer teruggebracht zijn omdat ze niet goed waren, maar de reden waarom deze getuige aan de melding van Werknemer geen administratief gevolg heeft gegeven (zodat de spuiten ook niet op een factuur zijn terechtgekomen) was een andere, namelijk dat kitspuiten niet onder zijn divisie vielen en hij dus vond dat Werknemer er melding van had moeten maken bij een andere medewerker, naar hij meent bij de heer Wentink.

4.8. Van de laselectroden (of bezemstelen) en van de kleine metalen emmertjes is niet gebleken dat Werknemer er melding van heeft gemaakt. Het tegendeel is echter ook niet gebleken. Werkgever leidt dat tegendeel wel af uit het feit dat deze goederen niet gefactureerd zijn, maar dat acht het hof een te snelle conclusie. Gelet op de rommelige wijze waarop bij de verwerking van personeelsaankopen te werk werd gegaan, is geenszins uitgesloten dat goederen waarvan Werknemer wel gemeld heeft dat hij ze heeft meegenomen, geen bon is gemaakt of dat er wel een bon is gemaakt, maar deze vervolgens niet gefactureerd is. Voor de eerste mogelijkheid wordt verwezen naar het verloop van zaken met betrekking tot de kitspuiten, in verband met de tweede mogelijkheid verdient opmerking de verklaring van de getuige Reuling, oud-medewerker van Werkgever:

“Vaak ging het zo dat iemand iets ophaalde, dan werd er gelijk een orderbonnetje gemaakt. Het kwam ook regelmatig voor dat bij de controle aan het eind van de maand bleek dat er nog personeelsbonnen in het bedrijf moesten zijn en die werden dan door ons gezocht en verzameld. Uiteindelijk moesten de orderbonnen bij Doke terechtkomen die een factuur maakte. Soms werd er ook wel gezegd tegen Doke dat ze even moest wachten omdat er nog het een en ander bij zou komen. De orderbonnen bleven ook wel op de afdeling liggen, omdat er nog iets bij zou komen.”

4.9. Tenslotte acht het hof in verband met de vraag of het bewijs geleverd is, van belang dat een aantal facturen is overgelegd waaruit blijkt dat in vele gevallen door Werknemer van Werkgever betrokken goederen gewoon en correct zijn gefactureerd. Dat dat in enkele gevallen niet is gebeurd (of ten tijde van het <ontslag> nog niet was gebeurd) wijst erop dat in die gevallen door Werknemer of door iemand anders in het bedrijf een fout is gemaakt, maar dat Werknemer erop uit is geweest zich goederen wederrechtelijk en zonder betaling toe te eigenen, kan er in redelijkheid niet uit worden afgeleid. Het hof acht met de kantonrechter het Werkgever opgedragen bewijs niet geleverd, zodat de grieven verworpen en het bestreden eindvonnis bekrachtigd moet worden. Werkgever dient als in het ongelijk gestelde partij te worden verwezen in de kosten van het geding in hoger beroep.

(...; red.)